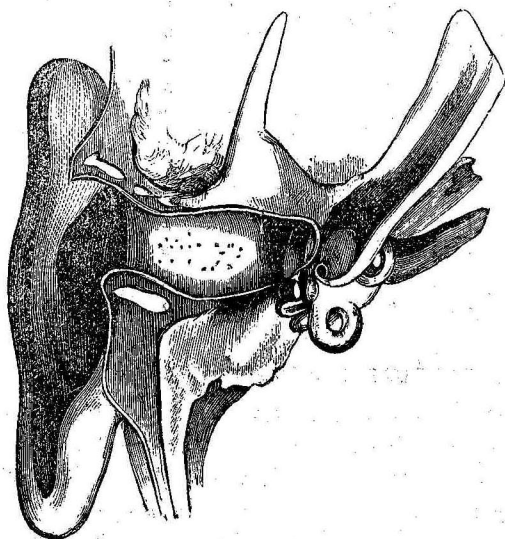


ὁ Ἰωάννης τραχέως. — Ὁ Νικόλαος δὲν εἶπε πλέον τίποτε, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο μάταιον — Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσεν ἕως εἰς τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κλίνην, καὶ τὸ πρῶτ' ὁ Νικόλαος, ὅστις ἐξύπνησεν ἑνωρὶς, ὑπενθύμισεν τὸν ἀδελφόν του περὶ τοῦ μαθήματός του. — «ὦ! ἔχω ἀκόμη καιρὸν,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης μισοκοιμημένος, ἀλλ' ὅμως κατέβη ἀρχὰ νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμά του, καὶ ἐπομένως ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλον τὸν καιρὸν του, πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων, εἰς τὸ νὰ καθαρίσῃ τὰ φορέματά του, καὶ τὰ παπούτσιά του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀναβάλλει νὰ κάμῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι ἤθελεν ἔχει ἀρκετὸν καιρὸν. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἤξευρε τὸ μάθημά του, ὅταν ἐζητάσθῃ ἡ κλάσις του, καὶ κατεβιβάσθῃ εἰς τὴν κατωτέραν κλάσιν, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐνόμιζε πολὺ σκληρὸν καὶ τυραννικόν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἰς τὸ Κυριακὸν αὐτοῦ σχολεῖν. Σπανίως ἤξευρε τὸ μάθημά του, διότι πάντοτε νομίζει ὅτι «ἔχει καιρὸν ἀκόμη» καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀναβάλλει τὰ μαθήματά του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, καὶ καταλυπεῖ τὸν διδάσκαλόν του ἀπαγγέλλων ποτὲ μὲν τὸ ἥμισυ τοῦ μαθήματος, ποτὲ δὲ διόλου. Οὕτως ὁ Ἰωάννης ἀναβάλλει πᾶσαν σκέψιν περὶ διανοητικῆς, ἢ πνευματικῆς προόδου, καὶ πᾶσαν φροντίδα περὶ τῆς ἀτομικῆς θρησκείας του, διότι λέγει «ἔχω καιρὸν ἀκόμη» λησμονῶν ὅτι ὁ καιρὸς δὲν περιμένει, ἀλλὰ προβαίνει ἀνεπιστρεπτί εἰς τὴν αἰωνιότητα.



ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ ΠΡΑΓΜΑ.

Τί παράξενον πρᾶγμα εἶναι τοῦτο πάλιν! θὰ ἀνακράξουν πιθανὸν τινὲς τῶν μικρῶν μας ἀναγναστῶν. Ναι, μικροὶ μου φίλοι! παράξενον τῷ ὄντι καὶ ὅμως τὸ

φέρει μεθ' ἑαυτῶν, — ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός σας — εἶναι τὸ ἀνθρώπινον ὦτίον. Τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνος παριστᾷ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὠτίου, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς κατεσκεύασεν ὅχι ἀπὸ ὅστων, διὰ νὰ αἰσθάνεται καὶ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλῇ ὅταν πλαγιάζωμεν, οὔτε ἀπὸ σάρκα, οὔτε θὰ ἐβλάπτετο ἐκλόως, ἀλλ' ἀπὸ χόνδρον. Τοῦ ἔδωκε δὲ τοιοῦτον σχῆμα, ὥστε νὰ συλλαμβάνῃ τὸν ἥχον καὶ νὰ τὸν πέμπῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Τὰ μεγάλα καὶ ἐξέχοντα λοιπὸν ὦτια ἀκούουν καλλίτερα ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ πεπιεσμένα.

Τώρα δὲ εἰσελθόμεν εἰς τὸ ὦτίον διὰ τοῦ ὅχτετος, ἵστις εἶναι κομμένος ἐντὸς τοῦ ὅστου τοῦ κρανίου εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ὑπάρχει τρύπα, ἥτις καλύπτεται ἀπὸ ἐλαστικὴν μεμβράναν καλουμένην τύμπανον, διότι ὁμοιάζει με τοῦτο.

Μετὰ τὸ τύμπανον ὑπάρχει ἄλλη κοιλότης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τέσσαρα μικρὰ στήρια — ἡ σφύρα, ὁ ἄκμων, ὁ ἀναβολεὺς καὶ ὁ κοχλίας, ὅστις ὁμοιάζει τὸν κοινὸν κοχλῖον.

Ὁ ἥχος ἐρχόμενος ἔξωθεν κτυπᾷ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὦτίον, ἐκείθεν διὰ τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου πίπτει ἐπὶ τοῦ τυμπάνου, τὸ ὅποιον ἀρχίζει νὰ δονῇται· αἱ δονήσεις του θέτουν εἰς κίνησιν τὴν σφύραν, ἥτις κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος καὶ διὰ τοῦ ἀναβολεῦς φέρεται ὁ ἥχος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κοχλίου ὅπου εἶναι ἐξηπλωμένον τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀκούομεν.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὠτός εἶναι ἀπλούστατος, ἀλλ' ὅμως θαυμαστότατος· εὐρέθη δὲ καὶ εἰς ζῶα θαλάσσια ἀπλούστατου ὀργανισμοῦ καὶ δεικνύει τὴν πανσοφίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός.

Διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἔντομα ἀπὸ τοῦ εἰσέρχωνται εἰς τὸ ὄς καὶ βλάπτουν τὸ τύμπανον, ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ ἐκρίνηται ἐκεῖ εἰδὸς τι κηροῦ πολὺ πικροῦ, τὸ ὅποιον ἀποδιώκει αὐτά.

Ἡξεύρετε τί μᾶς λέγει ἡ Γραφή νὰ κάμνωμεν μετὰ τὰ ὦτά μας; Νὰ τὰ προσαρμύζωμεν εἰς τοὺς λόγους τῆς Σοφίας, οὐχὶ εἰς ὀργοὺς λόγους, εἰς μέθην, εἰς βλασφημίας, εἰς κατάρas, εἰς παράπονα, εἰς κακοὺς καὶ αἰσχροὺς λόγους. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ κλείωμεν αὐτά· διότι ταῦτα εἶναι δηλητήρια, τὰ ὁποῖα δηλητηριάζουσιν τὴν ψυχὴν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Πῶς ἐτελείτο κατὰ πρῶτον ἡ Κοινωνία;
- 2) Ποῖον τὸ μέγιστον ἐν τῇ Ν. Διαθήκῃ ἀναφερόμενον παράδειγμα πίστεως;
- 3) Ποῖος ὁ μέγιστος μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ἐκ γυναικὸς;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναποκριταὶ καὶ λοιποὶ συνδρομηταὶ μας νὰ δηλώσωσιν ἂν θέλωσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Διότι ἡ τύπωσις τῶν ὀνομάτων, ὅταν ἐρχονται ἀπ' ὀλίγα μᾶς κοστίζει καὶ κόπον καὶ ἔξοδα.